

VRHOVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Vrhovno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali vrhovni sodnici in sodnik Martina Lippai, kot predsednica, ter mag. Gorazd Kobler in Milica Štern, kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Tine Kovačič, kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: **F.** **Gi**

ki jo zastopa svetovalec za begunce mag. M. S.

K: zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Ministrstvo za notranje zadeve, Ljubljana,

zaradi mednarodne zaščite,

o pritožbi tožene stranke zoper sodbo Upravnega sodišča Republike Slovenije IU 2296/2011-17 z dne 14. 3. 2012,

na seji 9. maja 2012

RAZSODILO:

Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba.

OBRAZLOŽITEV:

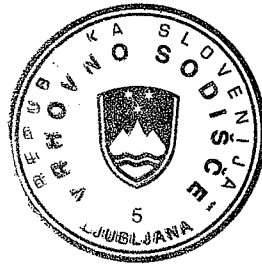
1. Z izpodbijano sodbo je sodišče prve stopnje na podlagi 4. in 3. točke prvega odstavka 64. člena Zakona o upravnem sporu – ZUS-1 odpravilo odločbo tožene stranke, št. 2142-251/2009/19 (1232-12) z dne 25. 11. 2011, in zadevo vrnilo toženi stranki v ponovni postopek. Z navedeno odločbo je tožena stranka na podlagi 2. alineje 52. člena v zvezi s 1. alinejo 53. člena Zakona o mednarodni zaščiti (ZMZ) zavrnila tožnikovo prošnjo za priznanje mednarodne zaščite, tako glede azila kot glede subsidiarne zaščite. Odločitev je utemeljila z neprepričljivostjo tožnika in s presojo, da tudi nekaj časa po udeležbi na demonstracijah v Iranu ni imel nobenih težav in da ni prepričljivih razlogov, da bi bil ob vrnitvi v Iran prepoznan kot udeleženec demonstracij.
2. V razlogih izpodbijane sodbe sodišča prve stopnje ugotavlja, da tožena stranka ni upoštevala 9. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP). Tožniku ni predočila razlogov, zaradi katerih so zanjo njegove izjave neprepričljive. Po oceni sodišča prve stopnje je tožena stranka tudi nepravilno uporabila 9. alinejo 23. člena ZMZ. Ni pridobila specifičnih informacij o izvorni državi in ni ugotovila načina izvajanja zakonov v Iranu.
3. Tožena stranka vlaga pritožbo zaradi bistvenih kršitev določb postopka v upravnem sporu in zmotne uporabe materialnega prava. Trdi, da 9. člen ZUP ni bil kršen. Sodišče je v tej svoji zahtevi šlo predaleč, saj zahteva seznanitev prosilca z njeno dokazno oceno, to pa je stvar njene odločbe. Sodišče prve stopnje neutemeljeno zahteva pridobitev specifične informacije o izvajanju zakonov v Iranu v smislu 9. alineje 23. člena ZMZ. Kršilo je določbo prvega odstavka 75. člena ZMZ, saj ni izvedlo glavne obravnave. Predlaga, da pritožbeno sodišče izpodbijano sodbo tako spremeni, da tožbo zavrne, podrejeno pa, da sodbo razveljavi in zadevo vrne sodišču prve stopnje v ponovno sojenje.
4. Tožnik v odgovoru na pritožbo navaja, da se sicer strinja z odločitvijo, ne pa tudi z razlogi izpodbijane sodbe. Trdi, da bi moralo sodišče prve stopnje odločiti v sporu polne jurisdikcije.
5. Pritožba ni utemeljena.

6. V obravnavanem primeru odločitev tožene stranke temelji tudi na neprepričljivosti razlogov, ki jih je uveljavljal tožnik v svoji prošnji za priznanje mednarodne zaščite: nelogičnost opisa dogodkov pri demonstracijah, nepojasnen način pridobitve posnetka demonstracij, molk tožnikovega očeta o tem, da so tožnika večkrat iskali doma, oče pa ga je tako hotel obvarovati pred slabimi razmerami. Tožena stranka tožniku res ni predočila, da bi bilo zanjo karkoli neprepričljivo v zvezi z opisi dogodkov pri obeh demonstracijah, pri katerih je tožnik po lastnih navedbah nesporno sodeloval. Toda glede na določbo 9. člena ZUP tožena stranka po stališču pritožbenega sodišča tudi ni bila dolžna storiti. Utemeljen je zato pritožbeni ugovor tožene stranke, da je sodišče tu šlo „predaleč“, saj je to že stvar dokazne ocene, ta pa se izvede ob odločitvi in predstavi v sami odločbi. Razumevanje in razlaga 9. člena ZUP, kot jo je podalo sodišče prve stopnje, zato po presoji pritožbenega sodišča ni sprejemljivo. Zato tudi ni podlage za presojo, da so bile kršene določbe upravnega postopka.
7. Ne glede na to pa je odločitev sodišča prve stopnje pravilna. Kot ugotavlja sodišče prve stopnje, je nesporno, kar zatrjuje tožnik, namreč, da je sodeloval na demonstracijah, da o tem obstajajo slike (posnetek), ki to potrjujejo, kot nesporno je tudi ugotovljeno, da so bile nekatere osebe podvržene grdemu ravnanju ob povratku v Iran, ne ve pa se, iz katerega razloga. Zato bi tudi po presoji Vrhovnega sodišča glede na navedeno lahko bil pri tožniku podan utemeljen strah, da bo, ker je sodeloval na demonstracijah, ob vrnitvi v Iran tam preganjen v smislu ZMZ. Neupošteven je zaključek tožene stranke, da oblasti ne bodo pregledovale posnetke demonstracij, da tudi če jih bodo, so posnetki slabe kvalitete in ne omogočajo jasne prepoznave, zaradi česar naj bi bilo malo verjetno, da bi bil tožnik ob vrnitvi v Iran prepoznan in posledično preganjan. Taka možnost namreč tudi po presoji Vrhovnega sodišča vendarle obstaja. Sodišče prve stopnje zato pravilno opozarja na določbo 9. alineje 23. člena ZMZ. Prav ta določba se nanaša na to, da je treba upoštevati informacije o izvorni državi, ki so povezane izključno s konkretnim primerom in lahko vključujejo način izvajanja zakonov in drugih predpisov izvorne države. Zato bi bilo tudi po presoji Vrhovnega sodišča treba upoštevati, ali v tožnikovi izvorni državi glede na njene zakone in druge predpise predstavlja udeležba na demonstracijah in spopad z varnostnimi silami, dejanje, ki povzroči preganjanje demonstrantov, in ugotoviti, kaj se lahko zgodi taki osebi glede na predpise te države. Čeprav sodišče prve stopnje v svoji odločbi formalno ugotavlja le kršitev materialnega prava, je iz razlogov izpodbijane sodbe razvidno, da je presodilo tudi, da je dejansko stanje nepopolno ugotovljeno.
8. Pritožbeni ugovor o bistveni kršitvi določb postopka o upravnem sporu v tem primeru ni utemeljen. Določbe 75. člena ZMZ ni mogoče razlagati le tako, da bi morale sodišče v primeru, ko so v tožbi uveljavljani vsi tožbeni razlogi (ne le napake v dejanskem stanju), opraviti glavno obravnavo in na tej glavni obravnavi

razčistiti tako dejanska in pravna vprašanja ter sanirati napake upravnega postopka. V obravnavanem primeru je bila ugotovljena nepravilna uporaba materialnega prava in posledično nepopolno ugotovljeno dejansko stanje, zato sodišče prve stopnje ni zavezano nadomestiti vseh ugotovljenih nepravilnosti z opravo glavne obravnave.

9. Glede na navedeno sta pritožbena ugovora neutemeljena. Pritožbeno sodišče pa ni ugotovilo kršitev, na katere mora paziti po uradni dolžnosti. Zato je na podlagi določbe 76. člena ZUS-1 pritožbo tožene stranke zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje.

Ljubljana, 9. maj 2012

Predsednica senata:

Martina Lippai, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.

Podpis pristojnega delavea sodišča: